

MÜCADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete1990
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

19 Ağustos 2026 S.125



Zafer İçin İşçilerin Mücadele Birliği!

İşçilerin mücadele birliği, farklı farklı fabrika, işletme, maden ocağı, işyeri vb. yerlerdeki işler arasında da örülmeli, dayanışma eylemleri, eş zamanda grev, direniş gibi eylemlere girişmek, mücadeleyi emekçi sınıfların farklı katmanlarına yaymak işçilerin mücadele birliğini güçlendirip pekiştirecektir.

Devamı 2. sayfada...



Ne Yapmalı?



Ağaç AŞ İşçileri



Sürdürülebilir Yaşam



"Fidel: Miras ve Gelecek"



Mirası Çağrıda Bulunuyor

Zafer İçin İşçilerin Mücadele Birliği!

Manşet

İşçiler her yerde eylem halinde. İnşaat işçileri düpedüz gasp edilen ücretlerini alabilmek için eylem üstüne yapıyorlar. İrili ufaklı sayısız şantiyede inşaat işçileri, Kürdüyle, Türküyle, hiç bir ulusal farklılık gözetmeden, böyle bir şeyi akıllarına bile getirmeden, mücadele birliği içinde patronlara ve onların arkasındaki siyasi iktidara karşı mücadele ediyorlar. İnşaat işçileri, işkolları gereği dağınık, irili ufaklı bölükler halindeler. Yine de, kararlı, direngen, haklarını söke söke almanın bilinciyle hareket ediyorlar.

Yıldızlar SSS Holding bünyesindeki Elazığ ETİ Gümüş ve Doruk Madencilik işçileri, aylar süren bir mücadele yürütüyorlar. Burada da işçiler, tam bir mücadele birliği içinde hareket ediyorlar. Zaten başka türlü hareket etmeleri de mümkün değil. Bu eylemde işçilerin mücadele birliğinin bir başka örneğine rastlıyoruz. Mücadele halindeki tüm işçiler, patronlara, sermaye sınıfına ve siyasi iktidara karşı zaferin birinci koşulunun mücadele birliği içinde hareket etmekten geçtiğinin bilincindeler. Mücadele bu bilinci geliştirip pekiştiriyor.

İşçiler patronlara, sermaye sınıfına ve arkalarındaki devlet gücüne, siyasi iktidara karşı mücadele ederlerken hem dönüştürüyorlar hem de dönüştürüyorlar. Eyleminin içinde öğreniyor, bilinçleniyor, mücadele deney ve birikime sahip oluyorlar. Mücadelede kararlı ve ısrarlı olmanın önemi mücadelenin içinde en sıradan işçi tarafından öğrenilip kavranıyor.

Şantiyelerde dağınık, her türlü haktan yoksun, en ilkel koşullarda çalıştırılan Kürt-Türk inşaat işçileri, birlikte mücadelenin ve diğer işçilerle dayanışmanın önemini kavriyorlar. "Doruk Madencilik" işçileri hakeza, ulusal kimliğe bakmadan, tam bir mücadele birliği içinde patrona ve arkasındaki siyasi iktidara karşı kararlılıkla mücadele ediyorlar.

Ne var ki, işçilerin mücadele birliğinin bu düzeyinin yeterli olmadığı; bu mücadele birliğini hem derinlemesine hem de genişlemesine güçlendirmek gerektiği açık. Kastımız şu: Tek tek fabrika, maden, işletme veya işyerlerinde işçilerin mücadele birliğini ör-

mek yetmez. İşçilerin mücadele birliği, farklı farklı fabrika, işletme, maden ocağı, işyeri vb. yerlerdeki işler arasında da örülmeli, dayanışma eylemleri, eş zamanda grev, direniş gibi eylemlere girişmek, mücadeleyi emekçi sınıfların farklı katmanlarına yaymak işçilerin mücadele birliğini güçlendirip pekiştirecektir.

Bu söylediklerimizin tipik örneği, 15 Aralık 2009'da başlayıp 78 gün süren Tekel işçilerinin büyük Ankara eylemidir. Kısaca özetlersek: Tekel fabrikaları ve işletmelerinin emperyalistlere ve yerli tekelci sermayeye peşkeş çekilmesiyle işten atılan işçiler, özlük haklarıyla birlikte kamu kurumlarına yerleştirilmek için eyleme geçmişlerdi. Başlangıçta zayıf başlayan, hükümetin de ciddiye almadığı eylem, işçilerin mücadele birliği sağlanıp genişlemeye başlayınca etkili olmaya, sıradan bir işçi eylemi olmaktan çıkıp büyük bir eyleme dönüşmeye başlamıştı. Ankara emekçi halkı da eylemi aktif biçimde desteklemeye başlayınca Tekel işçilerinin eylemi Türkiye'yi sarsan, ayaklanmaya çok yaklaşan bir büyük direnişe dönüştü.

Burada kilit nokta, Tekel işçilerinin önce işçi sınıfının diğer bölükleri tarafından, sonra Ankara emekçileri tarafından, arkasından Türkiye ve Kürdistan halkları tarafından aktif biçimde desteklenmesiydi.

Bugün, "Doruk Madencilik" işçilerinin eyleminin Tekel işçilerinin Ankara eyleminden aşağı kalır yanı yok. "Doruk Madencilik" işçileri aylar süren eylemlerini büyük bir kararlılıkla devam ettiriyorlar. Yaz-kış, yağmur-çamur demeden her fırsatta Ankara'ya; yani siyasal iktidarın üzerine yürüdüler. Dinci faşist iktidar ise bazen zor yöntemlerine, bazen aldatma, kandırma, oyalama yöntemlerine başvurarak ama daima kararlılıkla patronun, kapitalistin yanında durdu.

Son olarak Ankara Valiliği çareyi, Ankara'yı "eylem yasağı bölge" ilan etmekte buldu. Fakat bu çare de dertlerine deva olmadı. Madenci işçiler kararlılıkla eylemlerine devam ettiler. Valilik, durumu kabullenmek zorunda kaldı. Eylem sürdü ve bu satırların yazıldığı sırada, bir yandan sendika

yöneticileri gözaltına alınırken diğer yandan işçiler Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı önünde eylemlerini sürdürüyorlar.

Tekel işçilerinin Büyük Ankara eylemiyle "Doruk Maden" işçilerinin farkı nerede? Her şeyden önce, Ankara'da belli bir güce sahip olan yasal sosyal reformist partiler, "Doruk Madencilik" işçilerini bütün güçleriyle desteklemediler. Devletin "Milli Birlik ve Beraberlik" ruhunu yaşatmak için, Meclis denen şeye koşa koşa giden bu partiler, "Doruk Madencilik" işçilerinin eylemini "dostlar alışverişte görsün kabilinden birkaç kişi gönderip şöyle bir "ziyaret" ettiler. Burjuva muhalefet partileri de, Tekel işçilerinin Ankara eyleminden ders çıkarmış olarak, böyle ayaklanmaya dönüşme ihtimali olan eylemlerinin yanına yaklaşmadılar. Çünkü böyle işçi eylemlerinin yanında yer almanın ateşle oynamak anlamına geldiğini öğrenmişler. Haliliye Ankara emekçileri de bu eylem etrafında yeterince ve hakkıyla toplaşmadılar.

Bütün bu dersler, devrimci öncü işçilerin nasıl bir mücadele çizgisi izlemeleri gerektiğini ortaya koyuyor. "Doruk Madencilik" işçileri patron-siyasi iktidar-faşist devlet üçgeninde yalnız kaldıkça başarı için çok daha zorlanırlar. Düzenin sahibi ve koruyucusu bu üçgen karşısında işçi sınıfının diğer bölüklerini harekete geçirmek; bu anlamda işçilerin mücadele birliğini genişletip derinleştirmek; Ankara emekçi halkına seslenmek, onu eyleme katmak; "Maden İşçileri" etrafında güçlü bir eylem çemberi oluşturmak gerek.

"Doruk Madencilik" işçileri tam ve muazzam bir kararlılıkla mücadele ediyorlar. Devrimci öncü işçiler, işçi sınıfının diğer bölüklerini, devrimci güçleri, Ankara emekçileri başta olmak üzere Türkiye ve Kürdistan emekçilerini harekete geçirerek "Doruk Madencilik" işçilerinin eylemini zafere taşımada önemli bir rol oynayabilirler ve oynamalıdır.

Yaşamın her alanında sermaye sınıfına, faşist devlete ve siyasi iktidara karşı zaferin yolu işçilerin mücadele birliğinden geçiyor.

Ne Yapmalı?

Editör



Türkiye ve Kürdistan, derin ve güçlü bir devrimci süreçten geçiyor. Bu artık tartışma götürmeyen bir gerçek. "Sokaklar sel gibi akıyor ve hiç bir kütük önünde duramaz". Bu olguyu döne döne vurguluyoruz, çünkü bu olgu sınıf savaşının geldiği düzeyi göstermesi açısından belirleyici önemdedir.

Tekelci sermaye sınıfı ve onun politik güçleri, düzenin bütün partileri, düzenin siyasi iktidarı ve muhalefeti, hepsi ama hepsi politikalarını, yönelimlerini, izleyecekleri yolu sınıf savaşının bu gerçeğine göre düzenliyorlar.

Burjuva muhalefetinden burjuvaziyle uzlaşma arayışı içindeki sosyal reformist yasal partilere kadar, hepsi, ama hepsi, istisna kabul etmeyecek şekilde bu temel noktaya uygun biçimde hareket ediyor. İki ülkenin yani Türkiye ve Kürdistan'ın birleşik devriminin tasfiyesi, onları birleştiren kesişim noktasıdır.

Çerçeve yasaya, çerçeve yasanın Meclis denen şeyde oylanması sırasında ortaya çıkan manzaraya bu gözle bakılmalıdır. Tekelci sermaye sınıfı ve onun dinci faşist iktidarı, bu siyasi iktidarı oluşturan AKP-MHP ve diğer dinci-gerici faşist partiler Çerçeve Yasayla tarihi bir fırsat yakaladıklarını düşündüler ve halen de öyle düşünüyorlar. Bu yüzden örneğin, Devlet Bahçeli, ellerine "tarihi bir fırsat" geçtiğini düşünerek bu fırsatın kaçırılmaması için şöyle bir çağrı yapıyor:

"Kanunun yürürlüğe girmesini mütekip öngörülen hukuki ve idari süreçlerin mümkün olan en kısa sürede hayata geçirilmesi, kurumlar arasında herhangi bir yetki ve koordinasyon boşluğunun meydana gelmesine izin verilmemesi ve ortaya çıkan tarihi fırsatın çeşitli gayri milli cephe, söylem ve

söylevlerin istismar alanına dönüşmesine kati surette müsaade edilmemesi gerekmektedir."

Acele, telaş ve fırsatın kaçırılması korkusu bir arada. Aynı duyguların YENİ Parti'den TİP'e, oradan CHP, AKP ve düzenin tüm diğer partilere hakim olduğundan kuşku yok. PKK'nın silah bırakması ve kendini feshetmesi, saydığımız ve burada saymadığımız diğer bütün yasal sol partilere göre Kürdistan Devriminin geri dönülmez biçimde tasfiyesidir. Resmi adıyla "Milli Dayanışma ve Toplumsal Bütünleşmenin Güçlendirilmesine Dair Kanun"un onaylanması sırasında ve sonrasında ortaya çıkan manzara EMEP, TİP vb partileri de kapsayacak şekilde "Milli Birlik ve Beraberlik Ruhu"dur.

Bu, şimdi "Hain Kemal" diye anılan Kılıçdaroğlu ve avanesinin AKP-MHP ile birlikte 2016'da oluşturduğu "Yenikapı Ruhu"dur. Bu ruhla **Kürdistan Devrimini gömüp üstüne beton döktüklerini düşünüyorlar.**

Ama iki ülkenin birleşik devrimi yoluna devam ediyor. Üstelik sosyal-şoven yüzleri ortaya çıkan; TİP'inden TKP'sine, EMEP'inden Sol Parti'sine kadar bütün bu safraları sırtından atarak...

DEM Parti ve temsil ettiği politika iniş çizgisinde. Bu olguyu günlük mücadele yaşamında gözlemlemek mümkün. Kürt halkının ve gençliğinin tutumundan, ilgisizliğinden, umut ve beklentisinin zayıflığından bunu anlıyoruz. Meral Daniş Beştaş ve Sebahat Tuncel'in tespit ve gözlemleri de bizi doğruluyor. İşte o sözler. Önce, Meral Daniş Beştaş:

"Toplumda umut da beklenti de inanç da zayıflamış durumda. Bunu sahada görüyoruz."

Şimdi de Sebahat Tuncel'in sözlerine bakalım:

"Gençlere ulaşamayan bir aşamadayız. Bunun nedenlerini herkes üstüne almalı. Gençlere ulaşmak için çaba içerisinde olmalı ve değişim dönüşümü ortaya koymalıyız."

Meral Daniş Beştaş'ın "sahada" gördüklerini biz de görüyoruz. Tam da bu nedenle, "Çerçeve Yasa" ipine sarılıp burjuvaziyle, onun dinci faşist iktidarıyla, faşist devletle "Yenikapı Ruhu"nu Meclis denen şeyde tekrar canlandıran sosyal reformist partilerin, PKK'nın silah bırakıp kendini feshetme kararını kutlayan TKP, Sol Parti vb'leri; Kürdistan Devriminin tasfiyesi kararını gizliden gizliye destekleyen oportünist hareketlerin hiç şansı yok.

Genel olarak "süreç"le birlikte; özel olarak "Çerçeve Yasa"yı onaylamakla sosyal reformist partiler, egemen ulusun egemenliğine gönüllü destek vermiş oldular. Buna karşılık, Kürt halkının, Kürdistan gençliğinin gözü uzlaşmada değil, gerçek ve tam kurtuluş yolunda; birleşik devrimde.

Ne yapmalıyız?

Şimdi temel soru budur. Sokaklar sel gibi, devrime, ayaklanmaya akıyor. Ancak, **isyan ve ayaklanma halindeki kitlelerin yollarını kendiliğinden bulacaklarını düşünmek büyük bir yanılgıdır.** Ortaya çıkan koşullardan sonra, proletarya partisinin öncülük rolü daha büyük bir önem kazanmıştır.

Tam da bu nedenle, öncelikle iki ülkenin devrimci öncü işçilerini, yoksul, emekçi halk önderlerini, öğrenci gençlikte öne çıkan/çıkacak öncü, lider özelliklere sahip devrimcileri Leninist politikalara kazandırmak, Leninist politikalar etrafında bir araya getirmek yaşamsal bir önem kazanmıştır. Bu yüzden şimdi Leninist işçiler her taraftaki, her cenahtaki devrimci öncü işçilere gitmeli, onlarla yakın ilişkiler kurmalı, Leninist politikaları sabırla ve ikna edici biçimde anlatmalı, ısrarla ve ısrarla Leninist politikalara kazandırmak için çaba harcamalı. Bu mücadele ve günlük çalışma biçimine Leninist güçlerin hepsi, kendi alanlarında, uymalı.

İsyan ve ayaklanma halindeki kitlelere devrimci öncüsünü arıyor. Kim onlarla bağ kurarsa, kim onlara ikna edici biçimde iktidar vaad ederse, kurtuluş arayışı içindeki yoksul emekçi kitleler oraya yönelecektir.

"Kürt sorunu"nun Kürdistan sorunundan ayrılamayacağı görüşü Leninist Partiye aittir ve tek doğru yaklaşım budur. Bu nedenle şimdi, bir kez daha, isyan ve ayaklanma yolunda ilerleyen, sokakta sel gibi akan kitlelerin önüne:

- Bütün İktidar Emegin Olmalı;
- Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı;
- Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük hedef ve taleplerini koymalıyız.

KYK Yurtlarındaki İşçilerden Eylem

Otel Ve Turizm İşçileri Sendikası (OTİS) üyeleri, Afyonkarahisar'da Gençlik ve Spor Başkanlığı'na bağlı Kredi ve Yurtlar Kurumlarında, (KYK) çalışan işçilere yönelik baskı, mobbing, sürgün, işten çıkarma ve sendikal hakları hedef alan uygulamaları, 17 Ağustos günü Afyonkarahisar Gençlik ve Spor İl Müdürlüğü önünde basın açıklaması yaparak protesto etti.

"Sürgünler, İşten Atmalar Ve Baskılarla Sendikal Faaliyetlerimizi Engelliyemezsiniz" pankartı açılan eylemde konuşan OTİS Genel Başkanı Birsal Tuğlu, sadece bir işçinin işten atılmasını ya da sendika yöneticisi olan bir işçinin sürgün edilmesini savunmak için değil, aynı zamanda işçilerin can güvenliğini ve kanunların uygulanmasını savunmak için Gençlik ve Spor İl Müdürlüğü önünde bir araya geldiklerini belirtti.

Basın açıklamasını okuyan OTİS Genel Sekreteri Gani Emre Aydoğan, Gençlik ve Spor Bakanlığına bağlı KYK



yurtlarında işçilere yönelik baskı, mobbing, sürgün, işten çıkarma ve sendikal hakları hedef alan uygulamaların kabul edilemez olduğunu daha önce de basın açıklaması yaparak dile getirdiklerini belirterek "İşçilerin anayasal haklarını kullanmasını engellemeye, sendikal mücadeleyi cezalandırmaya ve örgütlü işçileri sürgünlerle, işten çıkarmalarla ve baskılarla sindirmeye kimse-

nin gücü yetmeyecektir" dedi.

Yaşananların münferit birkaç olaydan ibaret olmadığını vurgulayan Aydoğan KYK'larda yıllardır işçilerin çalışma koşullarını, sağlığını, iş güvenliğini ve sendikal haklarını doğrudan etkileyen bir yönetim anlayışı bulunduğunu, işçi hakkını aradığında karşısına keyfîlik, hukuk değil baskı, diyalog değil tehdit çıkarıldığını belirtti.

İnşaat İşçileri Eylemde

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Kayışdağı Darülaceze Şantiyesi'nde Rast Madencilik ve BTG Gıda İnşaat bünyesinde çalışan ve gasp edilen hakları için 15 gündür eylemde olan Yapı Yol-İş üyesi inşaat işçileri, 18 Ağustos günü eylem Kasımpaşa'da bulunan İBB Fen İşleri İdare Başkanlığı önünde devam edeceklerini durmuştu.

Rast Madencilik ve BTG Gıda İnşaat ile yapılan görüşmeler sonucunda ödeme sözü verilmesi üzerine işçiler 18 Ağustos günü eylem ara verdiklerini söylediler ve gün içinde işçilerin haklarının ödenmesiyle eylem kazanımla sonuçlandı.

Yapı Yol-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Barış Kaya, İBB'ye ait pek çok inşaat işçilerin barınma, beslenme ve temizlik konusunda çok kötü koşullarda olduğunu ifade ederek, bu koşulların iyileştirilmesi gerektiğini ve bunun için işçilerle birlikte mücadele edeceklerini belirtti.

İzmit Ceditli Mahallesi'nde bulunan TOKİ Kentsel Dönüşüm Projesi'nde En-Sa Yapı bünyesinde çalışan Yapı Yol-İş üyesi işçiler, gasp edilen hakları için 14 Ağustos günü eyleme geçti.

İşçilerin sigorta primlerinin asgari ücret üzerinden yatırıldığını, maaşların asgari kısmının banka hesabına yatırılıp, üstünün elden ödenmek üzere bölündüğünü, işçiler haklarını talep ettiğinde ise tüm haklarının asgari ücret üzerinden hesaplandığını söyleyen Yapı Yol-İş, Çalışma Bakanlı-



ğı, TOKİ Genel Müdürlüğü'nü ve En-Sa Yapı'yı uyararak bunun suç olduğunu ve işçilerin tüm hakları ödeninceye kadar mücadele edeceklerini belirtti.

Yapılan görüşmelerde anlaşma sağlanamaması üzerine işçiler şantiye önünde eylem devam ediyor.

18 Ağustos günü işçiler En-Sa Yapı yetkilileriyle tekrar bir görüşme gerçekleştirecek.

İstanbul, Sultanbeyli'de bulunan Ziraat Bankası'na bağlı şantiyede Aytes Mühendislik bünyesinde çalışan inşaat işçileri ise 6-8 ay çalışmak üzere anlaştıklarını fakat bir buçuk ay sonra işten çıkarıldıklarını ve mağdur edildiklerini belirterek eyleme başladı.

Yapı Yol-İş Sendikası, işçileri belirsiz süreli işler için çağırıp ihbar süresini doldurmadan bilinçli bir şekilde işten çıkaran Ziraat Bankası GYO'yu,

Aytes Mühendislik firmalarını uyardı.

İşçilerden biri, çalışmak için geldiğini ve zor durumda bırakıldıklarını belirterek binanın çatısına çıktı.

İşçinin çatıda can güvenliği tehlikeye kayan Aytes yetkililerinin işçiye "Aşağıya atla" diyerek psikolojik baskı kurduklarını aktaran işçiler, haklarını almadan gitmeyeceklerini belirtti.

Sendika yaptığı açıklamada "İşçiler sizin köleniz değil! Yapı Yol-İş, inşaat işçilerinin yasal haklarını size yedirmez! Çatıdaki arkadaşlarımızı tahrik edip, 'atlayın' diyerek suç işliyorsunuz! Üyelerimizin başına gelebilecek her türlü olumsuzluktan Ziraat GYO VE Aytes mühendislik sorumludur" dedi.

İşçilerin eylemi 17 Ağustos akşam saatlerinde Aytes Mühendislik tarafından haklarının ödenmesi üzerine sona erdi.

Ağaç AŞ İşçileri Mücadeleye Devam Ediyor

DÖB'lü Bir Öğrenci

İBB Ağaç AŞ işçileri 15 Ağustos itibarıyla eylemlerinin 109. gününe, açlık grevlerinin 6. gününe girdi.

Güvenlik soruşturması bahanesi ile aniden işten çıkarılan Ağaç AŞ işçilerinin işlerini geri kazanmak için verdikleri mücadelenin üzerinden tam 109 gün geçti.

Sürece detaylı bakıldığında, hiçbir legal zemini olmayan bu işten çıkarmalar; sermayenin kendi çıkarlarını korumak için, kendi kârından bir şeyler kaybetmeye çekindiği için satın aldığı emek gücünden bir anda vazgeçip, işçileri nasıl mağdur edebileceğini, zor durumda bırakabileceğini gözler önüne seriyor. Tabi gelişen sınıf bilinci onlara hiç beklemedikleri bir darbe vuruyor ve işçiler sermaye sınıfı ile mücadele etmeye başlıyor.

Bu mücadelede kazanımlar da elde ediyorlar tabii ki. 3000 işçinin çalıştığı İBB Ağaç AŞ şirketinde planlanana göre işçi sayısı, yavaş yavaş işten çıkarmalarla beraber 700'e indirilmek isteniyordu. İlk etapta 20 işçiyi güvenlik soruşturması bahanesi ile işten çıkarttılar. Birkaç uydurma bahane sıralayıp, devletten aldığı destek ile işçileri işsiz bırakmak, onlar için hiç de zor olan bir şey olmasa gerek. Ancak bu işçilerin mücadele edeceklerini düşünmemişlerdi ve bu mücadele ile birlikte işten çıkarmalar aniden durdu.

İBB Ağaç AŞ daha fazla ileri gidemedi. Tabi işçilerin eylemine desteğe giden işçilere çeşitli yollarla mobing uygulamaya, çalışma koşullarını zorlaştırmaya devam etti.

Eylemdeki işçiler ise 103 gün taleplerini farklı farklı şekillerde dile getirmeye, kendilerini daha da görünür kılmaya çalıştılar. Özgür Özel'e, Dilek İmamoğlu'na, CHP İstanbul Belediye Başkanına kadar pek çok kişiye kavga dövüş ulaşıp taleplerini dile getirdiler. Ancak ne meydanlarda çıkıp "İşçiye dokunan karşısında beni bulur" diye şov yapan Özgür Özel'den ne de "Biz işçinin, halkın partisiyiz" diyen CHP'den bırakın olumlu bir dönüş almayı, çoğu zaman muhatap dahi alınmadılar.

Düzen partisi CHP'nin sermaye ile olan işbirlikçi karakteri bu işçi eylemi ile bir kez daha su gibi gün yüzüne çıkmış oldu.



İşçiler ise haklarını almakta son derece kararlıydı. 103 gün çözümsüz geçen süreçten sonra dönüşümlü açlık grevine başlama kararı aldılar. Bunu sol-sosyalist örgütlerin katılımı gerçekleştirdiği bir basın açıklamasında dile getirdiler.

Bu yazının yazıldığı tarihte işçiler dönüşümlü açlık grevlerinin 6. gününe girmiş bulunuyorlar ve talepleri kabul edilmez ise dönüşümlü açlık grevlerini süresiz açlık grevine çevireceklerini kararlılıkla belirtiyorlar.

Açlık grevleri süresince DÖB, EKA, Mücadele Birliği başta olmak üzere pek çok kurum sürekli işçileri ziyaret edip onlara olan desteklerini her fırsatta belirtiyorlar; bütün emekçi halkları, işçilerin mücadelesini büyültmeye davet ediyorlar.

Aynı şekilde Saraçhane'de yaptıkları eylem süresince halktan da çok fazla olumlu tepki görüyorlar.

İşçiler, kadınlar başta olmak üzere tüm emekçi, ezilen halklar grev alanına gelip sorular soruyor, işçilere desteğini belirtiyor.

Kısaca özetleyecek olursak, tüm Türkiye'de ve dünyada olduğu gibi patlak vermiş ve çözülemeyen, sistemin kendi yapısal sorunlarından kaynaklı bir işçi eylemi var ortada. Aynı zamanda emekçi halkın tüm öfkesini düzen sınırları içine çeken CHP'nin düşen maskesi, bize bir kez daha sorunun çözümünün iktidar değişiminde değil; çözümün devrimci zora dayanan bir mücadele ile egemen burjuva sınıfının devrilmesi ve işçi sınıfının egemen sınıf haline gelmesinde yattığını gösteriyor. İşçiler mücadelelerinde kararlı, sosyalistler mücadelelerini destekliyor. Ortadaki sorun henüz çözülebilmemiş değil ancak nereye evrileceğini zaman gösterecek.



"NATO'ya, Emperyalizme Direneceğiz!"

NATO Zirvesi öncesinde tutuklanan ve Marmara Kapalı Hapishanesi 2 No'lu L tipinde bulunan tutsaklar: "NATO'ya, emperyalizme direneceğiz!" diyerek bir açıklama yaptılar.

Mücadele Birliği Platformu Temsilcisi Muhammet Hizmetçi ve Murat Yıldırım, Mahir Gürz, Ulaş Uslu, Toğay Okay, Okan Karaçam'ın yaptığı açıklama şöyle:

"NATO son toplantısını Ankara'da gerçekleştirdi. Zirve, emperyalistler arasındaki çatışma ve hegemonya mücadelesi adına tarihi kararlar aldı; silahlanmaya devasa bütçeler ayrılması, işçi sınıfının kazanılmış haklarının gasp edilmesi ve özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine yönelik daha saldırgan adımların atılması başlıklarında konsensüs sağlandı.

Bizler bu toprakların devrimcileri, sosyalistleri olarak, halklara yeni acılar, zorunlu göçler ve katliamlar getirecek bu zirveye karşı mücadeleyi yükselttik. Coğrafyamızın, emperyalizmin, onun savaş örgütü NATO'nun bir üssü, merkezi olmasına izin vermeyeceğimizi

haykırdık. Proletaryanın enternasyonal birliğini ve mücadelesini savunduk. Buna tahammül edemeyen iktidar tarafından keyfi gerekçelerle, ev baskınıyla gözaltına alınarak tutuklandık.

Zindanlarda bizi teslim almak isteyenlere karşı bir kez daha haykırıyoruz; Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!

NATO VE EMPERYALİST SAVAŞ KARŞITI BİRLİK

Bizler, 6. Filoyu denize döken, devrimci gençliğin antiemperyalist duruşunun takipçisiyiz. NATO'ya da, emperyalizmin savaş politikalarına da direnmeyi sürdüreceğiz!

İşçi ve emekçileri de bu mücadeleyi büyötmeye davet ediyoruz, biz kazanacağız!"

Nursemin Yıldız Yalnız Değildir

TMMOB Elektrik Mühendisleri Odası (EMO) İstanbul Şubesi'nde örgütlenme sekreteri olarak çalışan Nursemin Yıldız 16 Haziran 2026 tarihinde işinden çıkartıldı. İşten çıkarıldığını 8 Temmuz Çarşamba günü yaptığı basın açıklaması ile duyuran Nursemin Yıldız EMO İstanbul Şubesinde yaklaşık iki yıl çalıştığını belirterek bu haksızlığa karşı işe geri dönene kadar mücadelesini sürdüreceğini açıklamıştı. Ve açıklamanın ardından hafta içi her gün EMO İstanbul Şubesinin önünde eyleme geçmişti.

12 Ağustos Çarşamba günü Eylemin 36. gününde olan Nursemin Yıldız'a Emekçi Kadınlar (EKA) dayanışma ziyaretinde bulundu. Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şubesinin önünde eylemde olan Nursemin Yıldız, EKA'lı kadınların kendisini ziyaret etmesinden mutluluk duyduğunu



belirtti. Eylemini işe geri dönünceye kadar sürdüreceğini söyleyen Nursemin ile Emekçi Kadınlar arasında sıcak sohbetler gelişti.

Emekçi Kadınlar başarı dilekleri ve dayanışma duygularıyla tekrar görüşmek üzere ziyaretlerini sonlandırdılar.



Yıldızlar SSS Holding'in haklarını gasp ettiği Eti Gümüş ve Doruk Maden işçileri, haklarını almak için 9 gündür Ankara'da. 13 Ağustos günü gözaltına alınan 84 işçi için, 14 Ağustos günü 19.00'da Kadıköy Rihtım'da destek basın açıklaması yapıldı.

Sürdürülebilir Yaşam

M.Can

BC'nin Donmuş Gezegen belgeselinde, Antartika'da adeliye penguenlerini 45 yıldır inceleyen bilim insanı Bill Fraser, penguenlerin yuva yapmak için kullandıkları çakıl taşlarını eline alıyor ve ağlıyor. Şu anda nüfusları sıfıra inmiş. Nedeni, hiç yağmur yağmayan bu bölgeye artık yağmur yağması, ısınan penguenlerin donarak ölmesi.

Sadece atmosferin değil, deniz suyunun da ısınmasıyla okyanuslarda, dağlarda devasa buz kütleleri eriyor, permafrost (donmuş toprak) çözülüyor. Buz ve permafrostun altında devasa, karbondioksitten onlarca kat daha güçlü bir sera gazı olan, metan gazı açığa çıkarak, felaket sürecini hızlandırıyor.

Dünya, bilim insanlarının iklim uçurumu olarak adlandırdığı son derece tehlikeli bir sürece girdi. Yaşamın istikrarlı sürmesi için belirlenen 9 gezegensel sınırdan 6'sı çoktan aşıldı. Eğer eşik aşılsa, insan müdahalesiyle durdurulamayacak bir zincirleme reaksiyon başlayacak. Gezegenin temel yaşam destek sistemlerinin bir bir çöküşüne tanık olacağız. Küresel ısınma, artık sadece buzulların erimesi, permafrostun çözülmesi demek değil; sel, kuraklık ve aşırı sıcaklar olarak da kendini gösteriyor.

Türlerin yok olma hızı, doğal biyolojik evrimsel hızın yüzlerce kat üzerine çıktı. Atmosferdeki karbondioksit (CO2) yoğunluğu, en yüksek seviyesine ulaşarak küresel sıcaklık artışını kritik 1.5°C eşiğine yaklaştırdı. Plastikler, ağır metaller, sanayi ve evsel atıklar ve tarımsal kimyasallar (azot ve fosfor döngüsü) toprağı ve okyanusları kalıcı olarak zehirliyor. Mikroplastikler, en ücra dağ zirvelerinden, anne sütüne kadar her yere ulaşmış durumda.

Buzulların erimesi, sadece deniz seviyesini yükseltmiyor, aynı zamanda milyonlarca yıldır donmuş haldeki, bağışıklığımızın olmadığı patojenleri de (zaman kapsüllerini) serbest bırakıyor. Donmuş topraklar Kuzey Yarımküre'nin yaklaşık dörtte birini kaplıyor ve özellikle Sibirya, Alaska, Kanada ve Tibet Platosu'nda yaygın. Sadece donmuş toprak değil, içinde donmuş su, organik maddeler, ölü bitki ve hayvan kalıntıları ve en önemlisi, milyonlarca yıldır donmuş halde duran antik mikroorganizmaları (bakteriler, virüsler) barındırıyor. Bilim insanları, Sibirya ve Alaska'daki donmuş topraklarda 30.000 yıllık dev virüsleri başarıyla aktif hale getirdi-



Kapitalist sistem, doğayı sınırsızca sömürülecek bir kaynak ve atıklarını boşaltacağı bir çöplük olarak görüyor.

ler. COVID-19 pandemisinin bıraktığı yıkıma rağmen, kapitalist devletler ve sağlık sistemleri, bu tür öngörülemez biyolojik tehditlere karşı, karlı olmadığı için hiçbir hazırlık yapmıyor.

Küresel ısınma, özellikle Kuzey Kutbu'nda buzulları eriterek daha önce ulaşılamayan devasa petrol, doğalgaz ve maden yataklarını erişime açıyor. Kapitalizm, kendi yarattığı bu krizi, bu bölgeleri yağmalamak için eşsiz bir fırsata çeviriyor. Açılan yeni deniz yolları ve maden sahaları, enerji tekelleri arasında kızıp yeni bir paylaşım savaşını başlatırken, bu kaynakların çıkarılması ve kullanılması, erimeyi daha da hızlandıran ölümcül bir kısır döngüye yol açıyor.

Deniz buzu eridikçe, güneş ışığını yansıtacak beyaz yüzey azalıyor. Dünya genelinde türler, insan faaliyetleri nedeniyle doğal olandan yüzlerce kat daha hızlı yok oluyor. Altıncı kitlesel yok oluşu yaşıyoruz. Okyanuslar, saldıgımız karbondioksitin büyük bir kısmını emerek asitleşiyor. Bu, mercan resiflerinden başlayarak tüm deniz ekosistemini çökertiyor. Sürecin en tehlikeli yönü, iklim krizinin kendi kendini hızlandırmasıdır. **Kapitalist sistem, doğayı sınırsızca sömürülecek bir kaynak ve atıklarını boşaltacağı bir çöplük olarak görüyor.**

Verimli tarım topraklarının çölleşmesi ve yeraltı su kaynaklarının tükenmesi, küresel gıda krizlerini tetikliyor ve yaşanamaz hale gelen bölgelerden, kaynakları daha dengeli

olan bölgelere doğru kitlesel göç dalgaları sürüyor.

Bu yıkım karşısında kapitalist sistemin sunduğu çözümler, bireyi suçlu hissettirip, asıl sorumluluğu gizleyen, sonuç alıcı olmayan, aldatma ve oyalamaya dayalı sözde çözümlerdir. Yeşil büyüme yalanı, ekonominin büyümeye devam ederken çevresel etkilerinin azaltılabileceği, hatta bu büyümenin, çevreye faydalı olabileceği yalanı üstüne kurulu. Bu, kapitalizmin en temel çelişkisini yani sınırsız büyüme ile sonlu bir gezegen arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi görmezden gelen bir safsatadır. "Sınırsız büyüme" ile "sonlu gezegen" bir arada var olamaz. İnsanlığın doğadan talep ettiği kaynaklar, dünyanın olanaklarını çoktan aştı. İnsanlık, şu anki yaşam standardını sürdürmek için 1.7 adet dünya varmış gibi kaynak harcamaktadır.

Dünyanın bu tehlikeli süreçten çıkması, bireysel geri dönüşüm çabalarının ötesinde, radikal ve sistemsel bir dönüşümü zorunlu kılıyor: "Al-Kullan-At" modelinin terk edilerek, atıkların hammaddeye dönüştüğü döngüsel sistemlerin kurulması, fosil yakıtların (petrol, kömür, doğalgaz) tamamen terk edilerek %100 yenilenebilir enerjiye geçilmesi, toprağı fakirleştiren endüstriyel tarım yerine, ekosistemi ve biyolojik çeşitliliği besleyen tarım modellerinin uygulanması, kapitalist sistemde gerçekleşmesi mümkün olmayan önlemlerdir.

Doğada kapitalizmin neden ol-

duğu gibi bir israf yoktur. Bir ağaçtan düşen yaprak, toprağı besler. Ölen bir canlı, başka bir canlıya hayat verir. Her şey dönüşür. Oysa **kapitalizm, doğrusal bir ölüm çizgisidir: kaynağı ve emeği hiçe sayan devasa atık dağları yaratır.** Gıda, otomotiv, beyaz eşya, elektronik, tekstilden oluşan çöp dağları; kaynakları da, emeği de çöp haline getirir.

Gıda üretimi, küresel sera gazı emisyonlarının yaklaşık dörtte birinden sorumludur. Gıdaların çöpe gitmesini önlemek; çöplüklerde oluşan metan salınımını önler. Uzak ülkeler yerine yerel üreticileri tercih, karbon salınımını azaltır. Özellikle uzun mesafeli uçuşları sınırlandırmak veya acil olmayan seyahatlerde tren/otobüs tercih etmek bireysel emisyonları düşürür. Günlük hayatta şahsi araç kullanımı yerine yürümek, bisiklete binmek veya toplu taşımayı kullanmak, fosil yakıtlı araçlar yerine elektrikli veya hibrit modelleri tercih etmek milyarlarca insan tarafından benimsenince, önemli tasarruf sağlanır.

Elektrik ve suda tasarruf, güneş paneli kullanmak, ev yalıtımı, kombi derecesini düşürmek ve klima kullanımını aza indirmek, A+++ enerji sınıfı beyaz eşya tercihi, LED aydınlatma bireysel olarak atılabilecek adımlardır. Tüketim çılgınlığını bırakmak, aşırı tüketimi reddetmek, bozulan eşyaları atmak yerine tamir etmek, kaliteli, zamansız ve uzun ömürlü kıyafetler seçmek gerekir. Tüm bunlar yaşama karşı sorumluluk bilincinin bir parçasıdır. Yeni bir ürünün üretilmesi, hammadde çıkarılmasından, fabrikasyon sürecine kadar devasa emek, enerji ve su gerektirir. Ancak bu bireysel çabalar, bir hidroelektrik santralinin kurduğu nehri geri getiremez. Bir maden şirketinin dağların yerini değiştiren, devasa atık havuzu oluşturan siyanürle altın aramasını engelleyemez. Sığır çiftlikleri için Amazon ormanlarını kesen çok uluslu tekelleri durduramaz.

Ekolojik krizin, kapitalist üretim ilişkilerinden ayrı düşünülmemeyeceğini anlatmak, işçi sınıfının mücadelesiyle ekolojik mücadeleyi birleştirmek yaşamsaldır. **Emeğin sömürsüyle, doğanın sömürsü aynı kaynaktan beslenir.** Bir maden işçisiyle, o madenin zehirlediği nehir için mücadele eden bir köylüyü, bir fabrika işçisiyle o fabrikanın kirlettiği havayı soluyan bir mahalleli aynı safta buluşmalıdır. Ortak düşmana karşı devrimci projeler ortaya konabilmeli. Tarımda agro-ekolojiyi, enerjide toplumsal mülkiyete dayalı yenilenebilir kaynakları, ulaşımda kamusal ve raylı sistemleri savunmak temel perspektifimizdir.

Sermaye sınıfının “yeşil büyüme” masalı ve “karbon ayak izi” gibi suçu bireye atan söylemleriyle mü-

cadele etmek, devrimci bir görevdir. Kapitalizm kendi yarattığı sorunları çözemez, çözüm, sosyalist planlamadadır. Üretim, kâr için değil, insani ihtiyaçlar ve ekolojik denge gözetilerek bilinçli bir şekilde planlanmalıdır. Yenilenebilir enerjiye topyekûn ve kamusal bir geçiş zorunludur. Agro-ekoloji, kamusal ve raylı ulaşım, atıkların döngüsel ekonomiyle yönetimi... Bunların hiçbirisi kapitalizm altında mümkün değildir; çünkü hepsi de fosil yakıt ve petrokimya tekellerinin kârına dokunur. “Karbon ayak izi” kavramı, BP gibi bir petrol devi tarafından, dikkatleri şirketlerin devasa salımlarından uzaklaştırmak için icat edilmiş bir halkla ilişkiler kampanyasıdır. Oysa asıl mesele, üretimin toplumsal karakteri ve bu üretime yön veren sınıfsal çıkarlardır.

Kapitalizmin kendi yarattığı iklim krizine “çözüm” olarak sunduğu teknolojiler, yeni bir yıkım dalgası başlattı. Elektrikli araçlar, rüzgar türbinleri ve güneş panelleri gibi “temiz enerji” ürünlerinin üretimi için lityum, kobalt, nikel gibi nadir elementlere talep patladı. Bu açgözlü saldırı, dünyanın her yerinde yaşam alanlarına, yağmur ormanlarının, dağların ve okyanus tabanlarının talan edilmesine, su ve toprak kaynaklarının zehirlenmesine yol açıyor.

Burjuva devletlerinin politikaları, sermaye birikimini tehdit etmediği sürece “çevreci” görünür. Alınan önlemler, plastik poşetlerin paralı olması gibi, sistemi temelden sarsmayan, hatta yeni bir pazar yaratan düzenlemelerdir. Çünkü devlet sınıfsal bir yapılanmadır. Kapitalist devlet ise, sermaye sınıfını dolayısıyla da tekellerin çıkarlarını korumak için vardır. Konu fosil yakıt sübvansiyonlarını kesmeye, maden şirketlerine ruhsat vermemeye, otomotiv tekellerini raylı sistemlere geçişle tehdit etmeye geldiğinde, “çevre politikası” anında buharlaşır. Bireylere “daha az tüketin, geri dönüştürün” diye vaaz verilirken, asıl büyük kirleticiler olan tekellerin faaliyetlerine hiç dokunulmaz.

Sosyalist sistem bireysel çabayı aşan, toplumsal ve sistematik adımları atacak olan sistemdir.

Fosil Yakıtların Kamusal Planlama ile Aşamalı Tasfiyesi: Enerji sektörü özel tekellerin elinden alınacak ve tamamen kamulaştırılacak. Yenilenebilir enerjiye (güneş, rüzgar) geçiş, yaşam için planlı bir seferberlikle yapılacaktır. Termik santraller kapatılacaktır.

Üretimin Amacını Değiştirmek: Üretim, kâr için değil, insani ihtiyaçlar ve ekolojik denge için yapılacaktır. Kaynakların israfına yol açan kapitalizmin tüketimi sürekli kılmak için ürünlerin kasıtlı olarak kısa ömürlü tasarlanması, “planlı eskitme” yasaklanacaktır. Dayanıklı, tamir edilebilir ve geri dönüştürülebilir ürünlerin üreti-

mi zorunlu kılınacaktır.

Ulaşım ve Kentleşmenin Devrimci Dönüşümü: Otomobil tekellerinin dayattığı bireysel araba sahipliği modeli terk edilecek. Şehirlerarası ve şehir içi raylı sistemler, ücretsiz ve yaygın toplu taşıma devlet politikası haline getirilecek. Kentler, beton ormanlarına değil, yeşil alanlara ve komünal yaşama göre yeniden planlanacaktır.

Endüstriyel Tarımın Tasfiyesi ve Agro-Ekolojik Dönüşüm: Monokültür (tek ürün) tarım, pestisitler ve GDO dayatması son bulacaktır. Köylünün ve küçük çiftçinin korunduğu, yerel tohumun ve doğal dengenin gözetildiği agro-ekolojik üretim modelleri devlet destekleriyle yaygınlaştırılacaktır.

Atık Yönetimi ve Döngüsel Ekonomi: “Atık” kavramı ortadan kaldırılacaktır. Her türlü malzeme, üretim zincirine geri kazandırılacaktır. Tek kullanımlık plastikler tamamen yasaklanacaktır.

Gerektiği halde alınmayan tedbirlerin tek nedeni, sınıfsal çıkarlardır. Fosil yakıt tekelleri, otomotiv devleri, petrokimya şirketleri ve tarım tekelleri, bu dönüşüme tüm güçleriyle karşı koydukları için, mevcut kapitalist devleti/sistemi yıkmadan, onun “sürdürülebilir” olmasını beklemek, gerçekleşmeyecek bir umuttur.

“Sürdürülebilir Yaşam”, ancak ve ancak emekçi sınıfların iktidarında, sosyalist bir planlama ile mümkündür. Bu, ekolojik bir zorunluluk olduğu kadar, yaşamın varoluşsal bir meselesidir. Ve tam da bu yüzden çevre mücadelesi, devrimci mücadelenin önemli bir konusudur. Bu ekolojik ve biyolojik çöküşün bir “kader” ya da “doğal afet” olmadığını, doğrudan kapitalist üretim ilişkilerinin sonucu olduğunu teşhir etmek zorundayız. İşçi sınıfı mücadelesi ile ekolojik mücadeleyi birleştirmek zorundayız. Bir madenin zehirlediği nehir için direnen köylüyle, o madende güvencesiz çalıştırılan işçi aynı safta olmalıdır. Çözüm, sosyalist planlamadadır.

Üretim, kâr için değil, insani ihtiyaçlar ve ekolojik denge gözetilerek bilinçli bir şekilde planlanmalıdır. Yenilenebilir enerjiye topyekûn ve kamusal bir geçiş zorunludur.

Kapitalizm, metayı, kârı ve sınırsız birikimi merkeze alır. Oysa **sosyalizm, insan ihtiyacını, ekolojik dengeyi ve planlamayı merkeze alır.** Kaynakların nasıl kullanılacağına, üretimin ne kadar olacağına, enerjinin nereden sağlanacağına, atıkların nasıl yönetileceğine bilinçli bir şekilde, gezegenin sınırlarını gözeterek karar verir. Kapitalizm, doğayı ve insanı meta olarak görürken, sosyalizmde doğayla uyum içinde yaşama iradesi vardır.

“Fidel: Miras ve Gelecek”

Struggle La Lucha'dan özetlenerek çevrilmiştir

Çeviri Kolektifi



10 Ağustos Pazartesi sabahı, Başkomutan Fidel Castro Ruz'un 100. doğum yıldönümü anma etkinlikleri kapsamında, Küba'nın başkentinde “Fidel: Miras ve Gelecek” başlıklı Birinci Uluslararası Kolokyum açıldı.

Açılış oturumuna, Devrimin tarihi liderine adanan bu anma etkinliğinde Küba halkının yanında olmak için 63 ülkeden 900'den fazla yabancı dahil, 1.500'den fazla delege katıldı.

Etkinliğe, Küba Komünist Partisi Merkez Komitesi Birinci Sekreteri ve Cumhuriyet Başkanı Dr. C. Miguel Díaz-Canel Bermúdez de katıldı ve açılış konuşmasını yaptı.

Fidel Castro Ruz Merkezi Direktörü Dr. René González Barrios da yaptığı konuşmasında “Bizi burada bir araya getiren, Küba Devrimi'nin tarihi lideridir; Fidel Castro, insanlık tarihinin kritik bir anında bize sesleniyor,” diyerek dünyanın karanlık bir dönemden geçtiğine dikkat çekti, modası geçmiş bir faşist çetenin, gezegenin en zengin ülkesini, Adolf Hitler'in Almanya'sındaki Üçüncü Reich'in kuruluşuna giderek daha fazla benzeyen tarz ve yöntemlerle yönettiğini belirtti.

Barrios bu toplantının Küba halkı için zor bir dönemde, son derece karmaşık bir sosyoekonomik durumun ortasında gerçekleştiğini söyleyerek, Küba ve onun özgürleşme projesiyle dayanışma içinde, kaderlerini kaderlerine bağlamaya karar vermiş cesur erkek ve kadınlardan oluşan dünyanın dört bir yanından gelen yüzlerce dostun varlığının, Martí ve Fidel'in hayali için mücadeleye devam etmek için bir teşvik olduğunu vurguladı.

Küba Komünist Partisi Merkez Komitesi Birinci Sekreteri ve Cumhuriyet Başkanı Miguel Díaz-Canel



Bermúdez de konuşmasında Küba Devrimi'nin tarihi liderinin yaşamını, düşüncelerini ve günümüze uzanan önemini ele alan kapsamlı ve derinlemesine bir değerlendirme sundu.

Díaz-Canel daha sonra Fidel'in temel mirasını şöyle özetledi:

“Bize, hayallerin fikirleri savunarak gerçekleştirilebileceğine dair bir kesinlik miras bıraktı. Bize, enternasyonalizmin bizi diğerlerinden ayıran bir tutum olması gerektiğine dair inanç bıraktı. Bize, sosyalizmin insanlığı yoksulluktan kurtarmanın tek yolu olduğuna dair inanç öğretti.”

Díaz-Canel ayrıca enternasyonalizm, devrimci iyimserlik ve askeri strateji miraslarına da değindi. Lenin'den de alıntı yaparak, “Marksizm ölü bir doktrin değildir; kapitalizm de değildir, hayatın sorunlarını tam anlamıyla çözmek için bir rehberdir.” dedi.

Díaz-Canel, ekonomik moderni-

zasyon sürecinin “kapitalizmi geri getirmek değil, ekonomiyi canlandırmak amacıyla yürütüldüğünü” açıkladı. “İşletmelerin özelleştirilmesi olmayacak; temel üretim araçları halkın kontrolünde kalacak ve ülkenin egemenliği ile bağımsızlığı tam olarak korunacaktır.” dedi.

Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi üyesi ve Merkez Komitesi Uluslararası İlişkiler Dairesi Başkanı Liu Haixing, de söz alarak Küba Devrimi'nin büyük lideri ve Çin halkının uzun süredir dostu olarak nitelendirdiği Küba liderine Çin halkının hayranlığını ve saygısını ilettili.

Liu Haixing, Fidel Castro ile yaptığı görüşmelerin, Castro'nun geniş uluslararası vizyonu, entelektüel kapasitesi ve sağlam siyasi kararlılığı nedeniyle kendisinde derin bir izlenim bıraktığını belirtti. On yıllar boyunca her iki tarafın ortak çabaları



Vietnam-Küba Dostluk Derneği başkan yardımcısı, "Bu abluka, Küba'nın asil halkına karşı yürütülen 21. yüzyıldaki bir soykırım biçimidir" diyerek, nesiller boyu süren ve ekonomik kuşatmaya karşı direnişle daha da güçlenen bir bağa işaret etti.

Meksika'dan, Meksika-Küba Kardeşlik Grubu koordinatörü Magdale-na Rosales, iki ülke arasındaki tarihi dostluğu hatırlattı. "Küba her zaman Meksika'nın yanında olmuştur, tıpkı Meksika'nın her zaman Küba'nın yanında olduğu gibi" diyerek ablukanın kaldırılması talebini vurguladı.

Porto Riko'dan Soan Tanis ise "Bunu açıkça söylemeliyiz: Küba'ya karşı abluka bir savaştır." diyerek, ABD kolonisi olan Porto Riko'nun, emperyalist egemenliğin anlamını bizzat anladığını da sözlerine ekledi.

Hatuey Projesi koordinatörü ve ABD'li aktivist Gloria La Riva, "Ne gerekiyorsa, Fidel, bu Küba halkının sloganı olmaya devam ediyor" dedi. Örgütünün, abluka devam etmesine rağmen Küba'ya ilaç ve malzeme gönderdiğini söyledi. "Ölecek olan ama gönderdiklerimiz sayesinde kurtulan birçok çocuk vakası duyduk. Hastaneye vardığımızda doktorlar bize, 'Getirdiğiniz şey tam olarak ihtiyacımız olan şey' dediler."

ABD'nin Küba ile Dayanışma Ağı'nın eş başkanı ve Venceremos Tugayı yönetim kurulu üyesi Onyesonwu Chatoyer, ABD'li aktivistlerin Küba Devrimi'ne olan bağlılığını yeniden teyit etti. "Küba ile dayanışma sarsılmaz. Abluka devam ettiği sürece ona karşı koyacağız" dedi.

Avrupa'dan İtalyan profesör Luciano Vassapollo ise "Küba insanlıktır, Fidel insanlıktır; o insanlığın mirasının bir parçasıdır."

Portekiz'den, Uluslararası Abluka Karşı Mahkeme üyesi, bu girişimi "bir araçtan daha fazlası: ekonomik ablukanın suçlarını gün yüzüne çıkaran ve emperyalist saldırganlığa karşı kamuoyu bilincini harekete geçiren bir mücadele silahı" olarak nitelendirdi.

Güney Afrika-Küba Dostluk Derneği'nin fahri başkanı ve apartheid rejiminden kurtulan Michael Lapsley, ülkesinin Küba'ya verdiği destekten dolayı minnettar olduğunu belirtti. Özgürlük mücadelesi. "Fidel'in mirası, adalet için mücadeleye devam etmemiz için bize ilham veriyor" dedi.

Çin Halkları Dış İlişkiler Dostluk Derneği Başkan Yardımcısı Sun Xueqing, Çin'in Küba direnişine desteğini yineledi. "Çin ve Küba halkları arasındaki dostluk kırılmaz" dedi.

Dünya Barış Konseyi Yürütme Sekreteri Iraklis Tsavdaridis, ABD ablukasını kınayarak, Küba halkının direnişini dünya için bir örnek olarak gösterdi.

Forum, birlik çağrılılarıyla sona erdi.

sayesinde Çin ile Küba arasındaki bağların, sosyalist ülkeler arasında dayanışmaya dayalı işbirliğinin ve Küresel Güney ülkeleri arasında karşılıklı yardımlaşmanın bir modeli haline geldiğini de sözlerine ekledi.

Çinli lider, karmaşık ve değişken uluslararası durum karşısında, Küba'nın ulusal koşullarına uygun bir sosyalist kalkınma yolunu izlemesi, egemenliğini ve ulusal güvenliğini savunması ve dış müdahaleyi reddetmesi konusunda Çin'in desteğini sürdürdüğünü teyit etti.

Liu, değişen uluslararası ortam karşısında güven ve dayanışmanın güçlendirilmesi gerektiğini belirtti ve Çin Komünist Partisi'nin, Birleşmiş Milletler merkezli uluslararası sistemi savunmak, çok taraflılığı teşvik etmek ve hegemonik uygulamaları ile dış müdahaleyi reddetmek amacıyla dünyanın dört bir yanındaki siyasi partiler ve örgütlerle işbirliği yapmaya hazır olduğunu vurguladı.

Liu Haixing sözlerini "Fidel Castro'nun ruhu ebedidir; yaşasın Çin ile Küba arasındaki dostluk." diyerek tamamladı.

Namibya Cumhuriyeti Başbakanı Dr. Tjitunga Elijah Ngurare, Fidel Castro'ya ve Güney Afrika'nın kurtuluşunda Küba'nın oynadığı belirleyici role saygılarını sundu ve "Fidel, Fidel'dir" diyerek Namibya'da da Komutan Fidel Castro'nun, saygı duyulan bir kahraman olduğunu vurguladı ve "Bugün, Küba'dan bahsetmeden Güney Afrika'da özgürlükten söz etmek mümkün değildir." dedi.

Söz alan Avrupa Sol Partisi (ELP) Başkanı Walter Baier, Küba Devrimi'nin zaferinin kendi kuşağı üzerindeki etkisini hatırlatarak "Bugün, bir devrimci, bir devlet adamı, bir enternasyonalist ve tarihi değiştiren bir

adam olan Fidel Castro'nun hayatını ve mirasını kutluyoruz" dedi.

"Birçoğu Küba halkının teslim olacağına, ilkelerinden vazgeçeceğine inanıyordu. Yanıldılar, çünkü Küba halkı asla teslim olmadı. Çünkü haysiyet abluka altına alınamaz. Çünkü Küba halkının iradesi kırılmaz. İşte bu yüzden Küba tüm dünyada saygı görüyor. En büyük ya da en zengin ülke olduğu için değil, haysiyetini savunduğu için" diyerek ABD'nin ekonomik ablukasına karşı dayanışmanın yükseltilmesi çağrısı yaptı.

Baier konuşmasını "Onun mirası sadece bir anı değildir; bu, hepimiz için bir sorumluluktur: barışı, adaleti, egemenliği ve insan onurunu savunmak. Bu miras Küba'dadır; Amerika kıtasında, Asya'da, Afrika'da, Avrupa'da yaşamaya devam ediyor; adaletsizliği kabul etmeyi reddeden insanların olduğu her yerde, işçilerin özgürlük için mücadele ettiği her yerde yaşıyor." diyerek bitirdi.

Uluslararası Kolokyumda Dünyanın Dört Bir Yanından Sesler Birleşti

12 Ağustos'ta da 100'den fazla delegenin katıldığı bir dayanışma toplantısı gerçekleştirildi.

"Anti-Emperyalist Tribün: Dayanışma Engellenemez" başlıklı forumda, ABD'nin Küba'ya uyguladığı ekonomik, ticari ve mali ablukanın yanı sıra siyasi müdahale ve her türlü savaşı kınandı ve haklar ile sosyal adalet çağrısı yapıldı.

Küba Halklarla Dostluk Enstitüsü'nün (ICAP) birinci başkan yardımcısı Noemí Rabaza, toplantıyı açarken, "Buradaki varlığınız, Küba'nın yalnız olmadığını bir kez daha gösteriyor" dedi. Toplantı, Latin Amerika, Avrupa, Afrika ve Asya'daki dayanışma örgütlerinden delegeleri bir araya getirdi.

Fidel'in Mirası Çağrıda Bulunuyor

Struggle La Lucha'dan özetlenerek çevrilmiştir

Çeviri Kolektifi



Küba Komünist Partisi Merkez Komitesi Birinci Sekreteri ve Cumhuriyet Başkanı Miguel Mario Díaz-Canel Bermúdez'in, 10 Ağustos 2026 tarihinde, "Başkomutan Fidel Castro Ruz'un Yüzüncü Yıl Dönümü" kapsamında Kongre Merkezi'nde düzenlenen 1. Uluslararası "Fidel: Miras ve Gelecek" Kolokyumunun açılışında yaptığı "Fidel'in mirası bugün bize her zamankinden daha güçlü bir şekilde çağrıda bulunuyor" başlıklı açılış konuşmasını paylaşıyoruz:

Beş kıtadan buraya gelerek, 20. yüzyıla damgasını vuran ve düşünceleriyle 21. yüzyılı aydınlatan bu adam üzerine derinlemesine düşünme haftasını bizimle paylaşan saygın akademisyenler, entelektüeller, sanatçılar, toplumsal ve siyasi liderler, genç öğrenciler ve yoldaşlar: Küba halkı ve Komünist Partisi adına, dostlarını unutmayan bir adanın sunabileceği en içten kucaklamayı lütfen kabul edin.

Mesafeleri, dezenformasyon kampanyalarını ve çoğu durumda kendi hükümetlerinizin baskılarını göze alarak buraya gelmeyi kendinize görev edindiğiniz için minnettarız.

Küba'daki varlığınız bir cesaret ve tutarlılık göstergesidir; zira abluka ve emperyalist düşmanlığın yoğunlaştığı bu dönemde bugün Küba'ya gelmek, Fidel'in mirasını onurlandıran militan bir dayanışma jestidir.

(...) Başkomutan'ın hem düşünce hem de eylem alanındaki muazzam eserini derinlemesine incelemek ve tam bir inançla benimsemek, altmış yıldan fazla süredir devam eden suç niteliğindeki bir savaşın parçası olarak Küba Devrimi'nin maruz kaldığı

boğulma sürecini durduracak ekonomik ve sosyal dönüşümleri teşvik etmeye kararlı olan hepimiz için kaçınılmaz bir gerekliliktir.

Her türlü saldırıya maruz kalan Küba Devrimi'ni, 67 yıldır karşı karşıya kaldığı en ciddi tehditlerden birinden kurtarmak, neslimizin en büyük mücadelesidir ve bizler, galip geleceğimize inanarak bu mücadeleyi üstlenmekten onur duyuyoruz. Bu, temelsiz bir kesinlik değildir. Kahramanlıkla dolu bir tarihe, direnişle yetmişmiş bir halka ve her zaman bu halkın ön saflarında yer alarak başarısızlıkları zafere dönüştüren bir liderin mirasına sahibiz.

Bu kahraman halka Devrim'i ve sosyalizmi kazandıran kazanımları korumak, ulusun haysiyetine ve direnişine karşı toplu bir ceza olarak onu yok etmeye çalışan tüm kuşatmaları kırmak, ve tarihin en güçlü imparatorluğuna boyun eğmeme kararını, bu, 100 yıl önce adaletsizlik, eşitsizlik ve bağımlılığın damgasını vurduğu bir ülkede doğan Fidel'e borçlu olduğumuz ilk saygı göstergesidir;

isyankar ve açık sözlü bir üniversite öğrencisi olduğu yıllardan itibaren değiştirmeye yemin ettiği acı bir gerçeklik.

(...) Tarihimizin bu coşkulu anlatımında Fidel, dünyaya, zafer kazanan Devrimin Küba'da karşılaştığı manzarayı açıkladı; oysa günümüzün medya savaşı propaganda makinesi, bunu yeni nesillere 1959 öncesinin refah içindeki ve göz kamaştırıcı Küba'sı olarak göstermeye çalışıyor:

Çalışabilecek beceriye sahip 600 bin Kübalı işsizdi.

Toplam nüfusu altı milyonun biraz üzerinde olan ülkede, üç milyon kişi elektriğe ya da elektriğin sağladığı hiçbir imkâna ve konfora sahip değildi.

Üç buçuk milyon kişi, en temel yaşam koşullarından yoksun barakalarda, kışlalarda ve gecekondu mahallelerinde yaşıyordu.

Şehirlerde, kiralık aile gelirinin üçte birine kadarını tüketiyordu.

Nüfusun %37,5'i okuma yazma bilmiyordu.

Kırsal bölgelerdeki çocukların

%70'i öğretmenden yoksundu ve %95'i paraziter enfeksiyonlardan muzdaripti.

Nüfusun %2'si tüberkülozdan muzdaripti.

Bu nedenle bebek ölüm oranı çok yüksekti ve ortalama yaşam süresi çok düşüktü.

Küçük çiftçilerin %85'i, brüt gelirlerinin %30'una varan miktarda arazi kirası ödüyordu; buna karşılık, tüm arazi sahiplerinin %1,5'i ülkenin toplam arazi alanının %46'sını elinde tutuyordu.

Kamu hizmetleri, elektrik şirketleri, telefon şirketleri, bankacılık sektörünün büyük bir kısmı, ithalat ticaretinin büyük bir kısmı, petrol rafinerileri, şeker üretiminin çoğu, Küba'nın en verimli toprakları ve her sektördeki en önemli sanayi tesisleri Amerikan şirketleri ve tekellerinin elindeydi.

Ne Küba Devrimi ne de Fidel Castro, bu gerçeği, bu başlangıç noktasını, dünyanın bu bölgesinde 20. yüzyılın en radikal dönüşümünü gerektiren bu durumu kabul etmeden asla tartışamaz.

Ülkenin güncel istatistiklerine bakmak yeterlidir; altmış yılı aşkın süredir devam eden ekonomik, finansal ve ticari abluka ile yedi aylık enerji ambargosunun dayattığı korkunç kısıtlamalar altında, hatta şiddetli elektrik kesintileri, su kıtlığı, yüksek fiyatlar ve toplumun özünü zedeleyen diğer sorunların ortasında bile: sağlık, eğitim, bilim, kültür ve spor göstergeleri, benzer gelişmişlik düzeyindeki diğer ülkelere kıyasla daha iyi durumdadır.

Sadece üçünü saymak gerekirse: Kişi başına düşen doktor sayısı en yüksek ülke biziz; her bin kişide 9'dan fazla doktor bulunmaktadır; 77,7 yıl ile Amerika kıtasında yaşam beklentisi en yüksek on ülkeden biriyiz ve Dünya Sağlık Örgütü ile UNESCO'nun kriterlerine göre, hem kendi halkının hem de diğer ulusların sağlık ve eğitime en fazla katkı sağlayan ülkeyiz.

Başkomutan bize ne miras bıraktı? Bize, hayallerin fikirleri savunarak gerçekleştirilebileceğine dair bir miras bıraktı; enternasyonalizmin bizi diğerlerinden ayıran bir tutum olması gerektiği dersini bıraktı; bize, sosyalizmin insanlığı uçurumdan kurtarmanın tek yolu olduğuna dair bir inanç aşıladı.

Bize, çevreyi ve insanı korumak için verilen mücadelenin de bir sosyalist mücadele olduğunu, bilimin halkın hizmetinde olması gerektiğini ve devrimcilerin birliğinin her türlü taktiksel farklılıktan daha önemli olduğunu öğretti.

Fidel bize bir düşünme ve hareket etme biçimi miras bıraktı. Bize hazır reçeteler bırakmadı; bir yöntem bıraktı. Ve bu yöntem sadece kütüphanelerden değil, pratikten doğdu.

Fidel, 16 Ekim 1953 tarihli ko-

nuşmasında beş devrimci yasayı -toprak reformu, işçi hakları, kentsel reform, haksız kazançlara el konulması ve sanayiye katılım- formüle ettiğinde, herhangi bir el kitabından alınmış doktriner bir program geliştirmiyordu; az gelişmiş ve bağımlı bir ekonominin yapısal sorunlarını teşhis ediyordu.

Bu yöntem -titiz teşhis, programatik öneri ve kararlı eylem- her dönüm noktasında tekrarlandı. Sierra Maestra'da, üretime başlamak için savaşın bitmesini beklememe ilkesi, silahlı mücadeleyi ekonomik kalmayla birleştirdi. 1960'ta, yeraltı kaynaklarının kamulaştırılmasıyla egemenliği kolektif mülkiyete dönüştürdü. 1961'de Domuzlar Körfezi'nde, silahlı ve bilinçli bir halkın emperyalizmi yenebileceğini gösterdi.

Fidel, birçok teorisyenin kavrayamadığı bir şeyi anlamıştı: Ekonomi, siyasetten ayrı özerk bir alan değil, onun maddi ifadesidir; bunu şu sözleriyle özetlemiştir: "Siyaset olmadan ekonomi olmaz, ekonomi olmadan da siyaset olmaz."

Bu fikir, metodolojik bir miras oluşturmaktadır: ekonomiyi siyasi bir projenin ifadesi, siyaseti ise ekonomik dönüşümün bir aracı olarak düşünmek. Bunları birbirinden ayırmamak, karşı karşıya getirmemek, aksine birbirleriyle ilişkilendirmek.

Diğer miraslar hakkında da biraz daha ayrıntılı olarak konuşmak istiyorum.

Tutarlılık ve ahlak mirası:

Fidel, örnek olarak öncülük etti. Ne servet biriktirdi ne de ilkelerine ihanet etti; düşündüğü gibi yaşadı ve yaşadığı gibi öldü. Siyasetin ikiyüzlülüğün bir gösterisine dönüştüğü bir dünyada bu, vicdanımıza yönelik sürekli bir meydan okumadır.

Entelektüel cesaret mirası:

Fidel yorulmak bilmeyen bir okuyucuydu; bilim insanları, ekonomistler, sanatçılar, sporcular ve çiftçilerle diyalog kuran bir adamdı. Bize sosyalizmin bir dogma değil, ilkelerinden ödün vermeden somut gerçeklere uyum sağlaması gereken, yapım aşamasında olan bir bilim olduğunu öğretti. Bugün, dijital kapitalizmin bize yeni yabancılaştırma biçimleri dayattığı bir dönemde, onun "çalışın, çalışın, çalışın" çağrısı bir uyarı olarak yankılanıyor: Bilgi olmadan devrim olmaz!

Enternasyonalizm mirası:

Fidel, Küba Devrimi'ni izole bir olay olarak görmezdi. Onun için vatan, insanlıktı. Bu yüzden Afrika halklarının ve Filistin'in kurtuluş mücadelelerini destekledi; apartheid'i ve soykırımı kınadı. Irak Savaşı'na, ablukaya ve dünyadaki herhangi bir halkın sömürgeci bir şekilde istila edilmesine karşı sesini yükseltti.

Devrimci iyimserlik mirası:

Fidel hiçbir zaman bir kötümser olmadı. Sosyalist blokun çöktüğü ve abluhanın şiddetlendiği en karanlık

günlerde bile insanlığa ve tarihe olan inancını korudu. Bize devrimci iyimserliğin naiflik değil, zafere olan sarılmaz bir inanç olduğunu öğretti.

Fidel'in askeri strateji konusundaki düşünceleri ve uygulamaları, mirasında önemli bir yer tutmaktadır.

Kısacası, onun gerilla savaşının ustası olduğunu söyleyebiliriz; bu da bizi 1 Ocak 1959'daki zafere götürmüştür. Çağdaş askeri sanatın derinlemesine bir araştırmacısı olan Fidel, enternasyonalist misyonlarımız kapsamında gerçekleştirilen en önemli askeri operasyonların planlanmasına önemli katkılarda bulundu. Başkomutan'ın bizzat yönettiği Cuito Cuanavale Savaşı, onun bir askeri stratejist olarak niteliklerini ortaya koydu. O, "Tüm Halkın Savaşı" doktrinini ortaya attı.

Fidel, egemenliği ulaşılmış bir durum olarak değil, aynı anda birçok cephede kazanılan ve savunulan bir süreç olarak görüyordu: ülkenin savunması ve güvenliği, ekonomik cephe, ideolojik ve kültürel cephe, enternasyonalist ve dayanışma cephesi, bilimsel cephe, dış politika ve uluslararası ilişkiler cephesi.

Bize göre, onun çalışma sistemi dört ilkeye dayanıyordu:

Siyasetin önceliği. Her ekonomik karar, siyasi bir karardır.

Taktik-strateji dizisi. Taktikler değişir, ancak ilkeler değişmez: egemenlik, sosyal adalet, antiemperyalizm, enternasyonalizm, dayanışma.

Stratejik bir kaynak olarak halkın seferber edilmesi. Yukarıdan dayatılan disiplin ve katılım kırılmalıdır; halkın kolektif olarak benimsediği disiplin ve katılım ise yıkılmazdır.

Kısıtlamalar altında yenilikçilik. Kıtık sadece bir eksiklik değildir, aynı zamanda yaratıcılığı teşvik eden bir unsurdur.

Fidel, ideolojik kararlılığı taktiksel esneklikle birleştirmenin gerekliliğini, çok az kişinin anladığı kadar iyi kavramıştı. Bize şunu öğretti: "Marksizm-Leninizm ölü bir doktrin değildir; bir inanç kılavuzu da değildir, aksine hayatın sorunlarını somut bir şekilde çözmek için bir yöntem, bir rehber, bir araçtır."

Son yıllarda yoğunlaşan abluka sadece ekonomik bir önlem değildir; özgür olmayı seçen bir halka karşı ilan edilmemiş bir savaş eylemidir. Bu, altmış yılı aşkın bir süredir haysiyetin pazarlık konusu olmadığını kanıtlamış bir ulus, açlık ve umutsuzluk yoluyla boyun eğdirmeye yönelik sistematik bir girişimdir.

Size abluhanın Küba toplumu üzerindeki etkilerine dair bazı veriler sunacağım.

Özellikle enerji sektöründe: Son yıllarda, büyük bir çaba sarf ederek, bir dizi dağıtık üretim ünitesinde elektrik üretimi için 1.400 megavatın üzerinde bir kapasiteyi yeniden devreye sokmuştuk. Bu santraller, yakıt

eksikliği nedeniyle şu anda elektrik üretememektedir; bu santraller dizel ve akaryakıtla çalışmaktadır. Eğer bu 1.400 megavatlık gücü her gün kullanabilseydik, Küba'daki can sıkıcı elektrik kesintileri sadece üç saat sürerdi; halkımızın bugün çektiği gibi yirmi saat ya da daha uzun sürmezdi.

Sağlık hizmetleri alanında, hepinizin de bildiği gibi son derece hassas bir konu olan ve evrensel ve ücretsiz sistemimizin tüm potansiyelini, herkese fırsatlar sunan ve nasıl yapılacağını bildiğimiz bir sistemde: ameliyat bekleme listesinde 12.000'i çocuk olmak üzere 98.500 hasta bulunmaktadır. Bunlar Küba'da gerçekleştirilebileceğimiz ameliyatlardır, ancak kaynaklarımız yetersizdir; ameliyathanelere enerji sağlamak için gerekli kaynaklarımız yoktur.

Hamilelikleri boyunca yeterli sayıda doğum öncesi ultrason muayenesi sağlayamadığımız 34.000 hamile kadın bulunmaktadır.

Son aylarda doğan ve aşıları güncel olmayan 67.000 bir yaşından küçük çocuk bulunmaktadır; oysa Küba'daki aşılar ve aşılama sistemi her zaman günceldi.

Yeterli birincil tedavi alamayan 117.000 yetişkin ve 1.200 kanserli çocuk var; bu durum bizi ikincil veya üçüncül tedavilere başvurmaya zorluyor.

Radyoterapi için ihtiyaç duydukları hizmetlere erişmekte zorluk çeken 16.000 hasta, kemoterapi için 12.400 hasta ve hemodiyaliz için 3.000 hasta bulunmaktadır.

Gerekli ilaçları üretme kapasitemize rağmen, temel ilaçların yalnızca %30'u temin edilebilmektedir.

Yedek parça eksikliği nedeniyle ambulansların teknik hizmet verilebilirlik oranı yalnızca %22'dir.

Kanser tedavileri için kobalt-60 kaynakları satın alınamamaktadır ve limanlarda tıbbi malzemelerin serbest bırakılmasına ilişkin ruhsatların alınmasında gecikmeler yaşanmaktadır; bu durumun bir diğer nedeni de, ABD emperyalizmi tarafından Küba'ya ihtiyacımız olan malları getirmemeleri için baskı altına alınan uluslararası nakliye şirketlerinin reddetmesidir.

Sanki bu yetmezmiş gibi, bebek ölüm oranlarını her zaman gelişmiş ülkelere özgü olan 4 ile 5 arasında tutmuştuk. Ancak son yıllarda bu oranımız iki katına çıktı ve şu anda 9,8'in üzerindedir; bu da kurtarılabilecek çocukların ölümlerini ifade etmektedir.

Bu titizlikle planlanmış soykırımında, yardımın izi görüldüğü ya da arandığı her yerde, bu utanç verici politikanın uygulayıcıları boğulma ilmiğini daha da sıkılaştırmak için orada olacaklardır.

Küba bu fırtınanın karşısında ne yaptı? Fidel'in bize öğrettiği şekilde karşılık verdik: Direniş pasif değildir,



yaratıcıdır. Bu tacizlerin ortasında, kendi aşılarımızı geliştirdik; bu sayede salgına egemenlik bilinciyle karşı koyabildik; hem kentsel hem de banliyö tarımını güçlendirdik; agroekolojiyi kullanarak yakıt ve gübre kıtlığına rağmen gıda güvenliğini sağladık; topraklarını savunmak için tanklara ya da uçaklara ihtiyaç duymayan bir halk milisiyle savunma sistemlerimizi güçlendirdik, çünkü bu milis, topraklarını yüreğiyle ve güçlerinin dayanışmasıyla savunuyor.

Zorlukları fırsata dönüştürmeyi başardık. Kriz, bizi daha verimli, daha yenilikçi ve daha katılımcı olmaya zorluyor. Bilim insanlarımız, öğretmenlerimiz, doktorlarımız, çiftçilerimiz ve işçilerimiz, kolektif zekanın imparatorluğun parasından daha güçlü olduğunu kanıtladılar. Ve her şeyden öte, enternasyonalizmi terk etmedik. Dünyanın en yoksul bölgelerine tıbbi ekipler göndermeye devam ediyor, eğitim ve bilimsel yöntemlerimizi paylaşıyoruz; kardeşlik köprüleri kuran ada olmaya devam ediyoruz.

Evet, pek çok ihtiyacımız var. Elektrik kesintileri, su kıtlığı, enflasyon ve uzun kuyruklar omuzlarımızda bir yük oluşturuyor; ancak hiçbir maddi sıkıntı, Fidel'in bizi yetiştirdiği dayanışma ateşini söndürmedi.

Bunu doğrulayan bir gerçek şudur: Eşi benzeri görülmemiş derecede gergin ve zorlu geçen geçen akademik yılın son günlerinde, Küba üniversitelerinden 30.185 genç profesyonel mezun oldu; bunların 735'i, Küba'da eğitim görmüş 62 farklı ülkeden gelen öğrencilerdi. Ve paylaşmaktan gurur duyduğumuz bir gerçek: yirmiden fazla yeni Filistinli doktor ve beş Amerikalı doktor.

Bu, insanlık tarihinin en büyük emperyalizmi tarafından tehdit edilen ve tamamen abluka altına alınmış, devleti tüm kaynak, finansman ve ticaret kaynaklarından mahrum bırakılmış küçük bir adada sosyalizmin inşasını sürdürmekle ilgilidir.

Bu ikilem karşısında, servet üretip yaratmak, bunu mümkün olan en adil şekilde yeniden dağıtmak ve sağlık, eğitim, kültür, bilim, enerji ve iletişim gibi stratejik alanlarda Devrim'in tarihsel ve temel kazanımlarını korumak gerekmektedir.

Bunu başarmak, Küba iş dünyasını oluşturan devlet ve özel işletmelerin yanı sıra diğer ekonomik yönetim biçimlerinin de dahil olduğu herkesin görevidir; hepsi tek bir hedefe odaklanmıştır: Küba'nın kahraman halkının hak ettiği müreffeh ve sürdürülebilir sosyalizmi inşa etmek.

Bunun, kapitalizmi kurmak değil, ekonomiyi canlandırmaya yönelik bir süreç olduğunu vurgulamak isterim; kontrolsüz bir özelleştirme olmayacak, temel üretim araçları halkın elinde kalacak ve her şeyden önce ulusal egemenlik ve bağımsızlık korunacaktır.

(...)Konuşmamda, onunla yaşadığım kişisel deneyimlere değinmekten kaçındım; ancak şunu vurgulamak isterim ki, Fidel'in sadakati ve emperyalizme karşı koymayı hayatının amacı olarak benimsemesi, birlik vizyonu, karamsarlığa kapılmadan en zorlu koşullarda bile her zaman hazır bulunma örneği, en muhtaçlara karşı gösterdiği duyarlılık, sosyal adalet anlayışı ve tam anlamıyla gelişmiş Devrim kavramının içerdiği değer, beni derinden etkilemiştir.

Birlikte kutladığımız bu yüzüncü yıl kutlamalarının başında, Parti ve Hükümet liderliğinin Fidel'in paha biçilmez eserine olan muazzam bağlılığını belirtmek istiyorum; imparatorluğun fetih ve intikam hırsıyla körüklenen, her yönden esen tehditkar rüzgârlardan bu eseri korumak bizim sorumluluğumuzdur.

Fidel'in defalarca söylediği gibi, şu sözlerle bitirmek istiyorum: "Emperyalist ablukaya karşı, gerektiği kadar uzun yıllar boyunca onurlu ve özverili bir şekilde direnmeye hazırız. Başkaları taviz verirse, başkaları rüşvet almaya razı olursa, başkaları ihanet ederse, Küba teslim olmayan bir devrimin örneği olarak kalmayı başaracaktır."

Tekrar ediyorum: "Küba, teslim olmayan, satılmayan, pes etmeyen, diz çökmeyen bir devrimin örneği olarak kalmayı bilecektir!"

Fidel bir ülkedir, Fidel Küba'dır! Küba için, Fidel ile birlikte, zafere kadar, daima!

Yaşasın Fidel, sonsuza dek!
Sosyalizm ya da Ölüm!
Vatan ya da Ölüm!
Biz kazanacağız!